

Четиридесетъ Мженици, като човѣкъ, който отлично знае, за кжде е тръгналъ.

На изтокъ небето едва се багрѣше червено, а на западъ луната бѣ избѣлѣла и се губѣше въ бѣлезнината на небето. Лекъ вѣтрецъ минаваше надъ Янтра и шумѣше въ вѣковнитѣ дървета, свидетели на толкова много събития.

Още преди ходжата да призове богомолцитѣ турци на молитва, дервишътъ бѣше седналъ на ка-

го поздравляваха. Той отвърщаше съ благословъ.

Дервишътъ влѣзе последенъ въ джамията-черква, намѣри си мѣсто предъ една колона и колѣнчи. Всички бѣха забили чела до земята и се молѣха. Дервишътъ забеляза това съ крайчеца на окоото си и веднага извади изъ дълбокия джобъ на зеленото джубе листче и моливъ. Той изправи кръстъ и бързо започна да преписва словата издълбани въ мраморната колона. После стана, направи по единъ поклонъ къмъ четиритѣ страни на свѣта и бавно излѣзе.

Предъ черквата имаше кафене. Дервишътъ се отби тамъ, поржча си кафе и завъртѣ въ ржцетѣ си тежка броеница. Следъ него дойдоха и нѣколцина отъ богомолцитѣ. Пръвъ го приближи ходжата. Той почтително му се поклони и едва следъ като бѣ поканенъ, седна до дервиша.

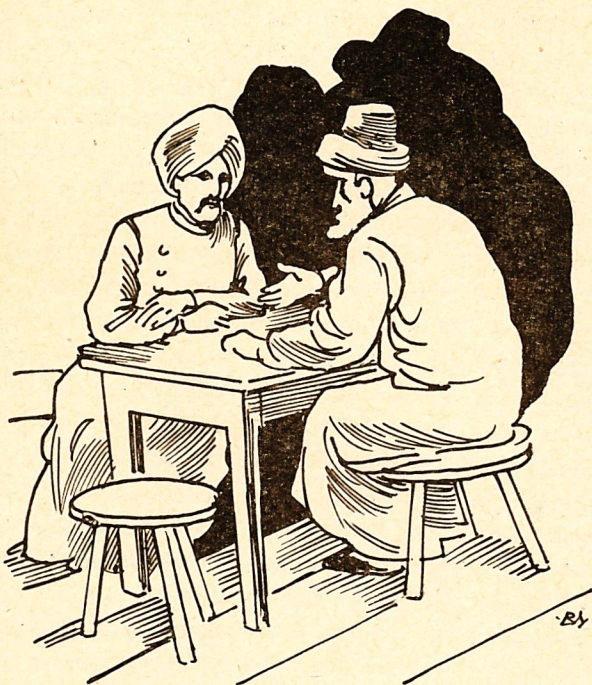
— Отъ кжде те води Аллахъ, праведний човѣче?

— Отъ далечъ, — махна къмъ изтокъ дервишътъ.

— Отъ Дамаскъ... Дълго

вървѣхъ, докато дойда до тука... Но Аллахъ ме поддържаше да успѣя...

— Навѣрно си билъ въ Мека и Медина?

менитѣ стѣпала предъ входа на черквата.

Всички, които идваха за молитва, почтително му се покланяха и